

Les formes de l'Esperit Sant en la Bíblia.

Els símbols

En la Bíblia, se'ns parla de l'Esperit de Déu utilitzant símbols: vent i l'alè, foc, colom, oli.

El vent, l'alè

El vent no el veiem, però veiem el que fa: sacseja les branques dels arbres, arremolina les fulles, bufa empenyent les veles del vaixell...

De la mateixa manera, no veiem l'Esperit, però veiem el que fa en els cors dels homes: «El vent bufa allà on

vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit» (Joan 3,8). En hebreu, alè i esperit són la mateixa paraula. El vent, l'alè, per tant no són símbols, sinó més aviat noms donats a l'Esperit Sant. L'alè diví designa la força vital i creativa que prové de Déu.

A la Pentecosta, el mateix Esperit davalla damunt els deixebles, acompanyat per una remor com un cop de vent. «De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts» (Fets dels Apòstols 2,2). El simbolisme del vent subratlla l'acció impetuosa i imprevisible de l'Esperit, però també la presència de Déu mateix.



El foc

El simbolisme del foc és present en tota la Bíblia. L'experiència de Moisès prop de la bardissa on l'àngel del Senyor apareix «en una flama de foc», entre els llamps i el foc, a la muntanya del Sinaí (Èxode 19,16-19) mostra el treball del foc en el cor de l'home per acompanyar-lo en la seva missió.

En el Nou Testament, el foc que escalfa, reafirma i produeix la novetat, indica la força comunicada per



l'Esperit Sant: «No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (Lluc 24,32). Després de la resurrecció, aquesta força promesa per Jesús es dona plenament als Apòstols en la Pentecosta en forma de llengües de foc (Fets dels Apòstols 2,3-4) que simbolitzen l'acció de l'Esperit Sant.



El Colom

En el baptisme de Jesús en l'aigua del Jordà, l'Esperit Sant baixa damunt d'ell en la forma d'un colom (Mateu 3,16).

Oli

De l'Antic Testament al Nou Testament, aquell que és escollit per Déu és «ungit» amb oli. Rebre la unció de l'oli significa ser impregnat de l'Esperit de Déu. Igual que l'oli per al cos, que sana, que s'incrusta i que enforteix, l'Esperit penetra profundament, dona la força i marca de manera permanent.

En l'Antiga Aliança, la unció d'oli es donava als profetes, els sacerdots i els reis. Per tant, el rei David rep la unció reial de Samuel: «Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'esperit del Senyor s'apoderà de David» (1 Samuel 16,13).

En la Nova Aliança, Jesús és el «Crist», és a dir, ell és «l'ungit» de Déu, ple del seu Esperit.

Actualment, la unció es realitza en els sagraments del baptisme, la confirmació i l'orde. L'oli que penetra és el símbol de l'Esperit Sant que ens impregna de manera indeleble.



Las formas del Espíritu Santo en la Biblia.

Los símbolos

En la Biblia, se nos habla del Espíritu de Dios usando símbolos: viento y aliento, fuego, paloma, aceite.

El viento, el aliento

No vemos el viento, pero vemos lo que hace: sacude las ramas de los árboles, arremolina las hojas, sopla sobre las velas del barco...

Del mismo modo, no vemos el Espíritu, pero vemos lo que hace en el corazón de los hombres: «El viento sopla donde quiere y, aunque oyes su sonido, no sabes de dónde viene ni a dónde va. Así son todos los que nacen del Espíritu». (Juan 3,8). En hebreo, el aliento y el espíritu son la misma palabra. Por lo tanto, el viento y el aliento no son símbolos, sino nombres dados al Espíritu Santo. El aliento divino se refiere a la fuerza vital y creativa que proviene de Dios.

En Pentecostés, el Espíritu mismo desciende sobre los discípulos, acompañado de un sonido como una ráfaga de viento: «De pronto, un gran ruido que venía del cielo, como de un viento fuerte, resonó en toda la casa donde estaban» (Hechos de los Apóstoles 2,2). El simbolismo del viento subraya la acción impetuosa e impredecible del Espíritu, pero también la presencia de Dios mismo.



El fuego

El simbolismo del fuego está presente en toda la Biblia. La experiencia de Moisés cerca del arbusto donde el ángel del Señor aparece «en una llama de fuego, entre relámpagos y fuego en la montaña del Sinaí (Éxodo 19,16-19) muestra la obra de fuego en el corazón del hombre para acompañarlo en su misión.

En el Nuevo Testamento, el fuego que calienta, reanima y produce novedad indica la fuerza comunicada por el Espíritu Santo: «No es cierto que el corazón nos ardía en el pecho mientras nos venía hablando por el camino y nos explicaba las Escrituras?» (Lucas 24,32). Después de la resurrección, esta fuerza prometida por Jesús se da plenamente a los Apóstoles en Pentecostés en forma de lenguas de fuego (Hechos de los Apóstoles 2,3-4) que simbolizan la acción del Espíritu Santo.



La paloma

En el bautismo de Jesús en el agua del Jordán, el Espíritu Santo desciende sobre él en forma de paloma (Mateo 3,16).

El aceite

Desde el Antiguo Testamento hasta el Nuevo Testamento, el elegido por Dios es «ungido» con aceite. Recibir la unción del aceite significa estar impregnado del Espíritu de Dios. Al igual que el aceite para el cuerpo, que sana, se incrusta y fortalece, el Espíritu penetra profundamente, da fuerza y marca de manera permanentemente.

En la Antigua Alianza, la unción del aceite se daba a los profetas, los sacerdotes y los reyes. El rey David recibe así la unción real de Samuel: «En seguida Samuel tomó el cuerno del aceite, y en presencia de sus hermanos consagró como rey al joven, que se llamaba David. A partir de aquel momento, el espíritu del Señor se apoderó de él» (1 Samuel 16,13).

En la Nueva Alianza, Jesús es el «Cristo», es decir, es el «ungido» de Dios, lleno de su Espíritu.

Hoy en día, la unción se realiza en los sacramentos del bautismo, la confirmación y el orden sacerdotal. El aceite que penetra es el símbolo del Espíritu Santo que nos impregna indeleblemente.

